

Conselleria de Política Territorial, Obres Públiques i Mobilitat

RESOLUCIÓ de 12 de juny 2020, de la Direcció General de Política Territorial i Paisatge, respecte de la utilització de la cartografia territorial dels sòls de crítics per a la recàrrega d'aqüífers dins del marc de l'ordenació i gestió de la infraestructura verda del territori en la Comunitat Valenciana. [2020/4628]

En el marc de les estratègies de mitigació i adaptació del territori a l'efecte del canvi climàtic, la planificació i gestió de la infraestructura verda del territori és un dels instruments fonamentals per a dissenyar un territori resilient que siga capaç d'adaptar-se fins i tot als escenaris climàtics més adversos. Per a això, l'ordenació de la infraestructura verda del territori ha d'optimitzar els serveis ambientals que el territori produeix per al conjunt de la societat, integrant aquells més rellevants i procurant, ara, una gestió que permeta millorar els seus valors i processos ecològics sense menyscar, en cap cas, la seua funcionalitat. Dins d'aquests serveis ambientals, concretament dels denominats de regulació, el de manteniment i millora del cicle hídric resulta cabdal per a una regió com la nostra, integrada en un context mediterrani greument amenaçat pel risc de sequeres i desertització. Al respecte, la Llei d'ordenació del territori, urbanisme i paisatge, concretament en els articles 5 i 9, determina l'obligació d'integrar en la infraestructura verda del territori els sòls crítics per la incidència de riscos naturals i induïts; i exigeix la identificació dels sòls vulnerables a la contaminació de les aigües.

El disseny de la infraestructura verda, considerada com el sistema territorial bàsic que ha de precedir en tota planificació territorial o urbanística, ha d'afavorir entre altres funcions la disponibilitat i millora dels recursos hídrics –imprescindibles per a la vida– i reforçar les estratègies de mitigació dels riscos que pogueren derivar-se de la seua insuficient qualitat o escassetat. Per tant, definir quines són les àrees crítiques per a la recàrrega dels aquífers i posar de manifest la conveniència de la seua incorporació a la infraestructura verda del territori, és un objectiu completament alineat amb la declaració d'emergència climàtica duta a terme pel Govern valencià, així com amb els objectius de desenvolupament sostenible 6 [Aigua neta i sanejament] i 13 [Acció pel clima] de l'Agenda 2030, i amb els continguts del bloc dedicat a la qualitat urbana i la salut de la futura Agenda urbana valenciana, que es troba en fase d'elaboració i tramitació. A més, els sòls crítics per a la recàrrega d'aqüífers estan presents en les línies d'acció més importants del Pla nacional d'adaptació al canvi climàtic 2011-2030.

En aquest context, i com mostren els registres de consum de recursos hídrics a la Comunitat Valenciana, les aigües subterrànies constitueixen la principal font d'obtenció d'aquests recursos, amb el 47,5 % del total, molt per damunt dels recursos superficials, 33,1 % del total, i de les altres fonts no convencionals. Per tant, els sòls que permeten la recàrrega i emmagatzematge d'aquests recursos subterrànies en bones condicions de qualitat i accessibilitat resulten estratègics per a la Comunitat Valenciana, i així han de ser considerats pel planejament urbanístic, territorial i sectorial en el moment d'atribuir els usos i activitats de manera coherent i apropiada a la seua localització i estat.

Donada la importància d'aquests sòls crítics, la Comunitat Valenciana és pionera en dotar-se d'una cartografia de sòls prioritaris per a la recàrrega d'aqüífers i de directrius per a la seua regulació amb caràcter instrumental. Entenem que això pot ser útil per a evidenciar el gran pes que tenen els recursos hídrics subterrànies, especialment en una realitat assolada per amplis períodes de sequera que aguditzen l'escassetat territorial d'aquests recursos. Aquesta realitat és consubstancial amb la nostra posició mediterrània, però està agreujada per unes elevades demandes de consum per part dels diferents sectors econòmics de la Comunitat Valenciana, alguns d'ells molt fràgils donada la seua gran dependència d'aquests recursos escassos. D'altra banda, cal tindre present que la importància de la qualitat del recurs en el consum final es pot veure empitjorada per la sobreexplotació dels aquífers i les pràctiques agrícoles intensives. Tots aquests efectes s'intensifiquen com a conseqüència del canvi climàtic els escenaris del qual, fins i tot els més

Conselleria de Política Territorial, Obras Públicas y Movilidad

RESOLUCIÓN de 12 de junio 2020, de la Dirección General de Política Territorial y Paisaje, respecto de la utilización de la cartografía territorial de los suelos de críticos para la recarga de acuíferos dentro del marco de la ordenación y gestión de la infraestructura verde del territorio en la Comunitat Valenciana. [2020/4628]

En el marco de las estrategias de mitigación y adaptación del territorio a efectos del cambio climático, la planificación y gestión de la infraestructura verde del territorio es uno de los instrumentos fundamentales para diseñar un territorio resiliente que sea capaz de adaptarse incluso a los escenarios climáticos más adversos. Para lo cual, la ordenación de la infraestructura verde del territorio tiene que optimizar los servicios ambientales que el territorio produce para el conjunto de la sociedad, integrando aquellos más relevantes y procurando al mismo tiempo una gestión que permita mejorar sus valores y procesos ecológicos sin menoscabar, en ningún caso, su funcionalidad. Dentro de estos servicios ambientales, concretamente de los denominados de regulación, el de mantenimiento y mejora del ciclo hídrico resulta crucial para una región como la nuestra, integrada en un contexto mediterráneo gravemente amenazado por el riesgo de sequías y desertización. Al respeto, la Ley de Ordenación del Territorio, Urbanismo y Paisaje, concretamente en los artículos 5 y 9; determina la obligación de integrar en la infraestructura verde del territorio los suelos críticos por la incidencia de riesgos naturales e inducidos; y exige la identificación de los suelos vulnerables a la contaminación de las aguas.

El diseño de la infraestructura verde, considerada como el sistema territorial básico que tiene que preceder en toda planificación territorial o urbanística, ha de favorecer entre otras funciones la disponibilidad y mejora de los recursos hídricos –imprescindibles para la vida– y reforzar las estrategias de mitigación de los riesgos que pudieran derivarse de su insuficiente calidad o escasez. Por lo tanto, definir cuáles son las áreas críticas para la recarga de los acuíferos y poner de manifiesto la conveniencia de su incorporación a la infraestructura verde del territorio es un objetivo completamente alineado con la declaración de emergencia climática llevada a cabo por el Gobierno Valenciano, así como con los objetivos de desarrollo sostenible 6 [Agua limpia y saneamiento] y 13 [Acción por el Clima] de la Agenda 2030, y con los contenidos del bloque dedicado a la calidad urbana y la salud de la futura Agenda Urbana Valenciana que se encuentra en fase de elaboración y tramitación. Además, los suelos críticos para la recarga de acuíferos están presentes en las líneas de acción más importantes del Plan Nacional de Adaptación al Cambio Climático 2011-2030.

En este contexto, y como muestran los registros de consumo de recursos hídricos en la Comunitat Valenciana, las aguas subterráneas constituyen la principal fuente de obtención de estos recursos, con el 47,5 % del total, muy por encima de los recursos superficiales, 33,1 % del total, y de las otras fuentes no convencionales. Por tanto, los suelos que permiten la recarga y almacenamiento de estos recursos subterráneos en buenas condiciones de calidad y accesibilidad resultan estratégicos para la Comunitat Valenciana, y así tienen que ser considerados por el planeamiento urbanístico, territorial y sectorial en el momento de atribuir los usos y actividades de manera coherente y apropiada a su localización y estado.

Dada la importancia de estos suelos críticos, la Comunitat Valenciana es pionera al dotarse de una cartografía de suelos prioritarios para la recarga de acuíferos y de directrices para su regulación con carácter instrumental. Entendemos que esto puede ser útil para evidenciar el gran peso que tienen los recursos hídricos subterráneos, especialmente en una realidad azotada por amplios periodos de sequía que agudizan la ya de por sí escasez territorial de estos recursos. Esta realidad es consubstancial con nuestra posición mediterránea, pero está agravada por unas elevadas demandas de consumo por parte de los diferentes sectores económicos de la Comunitat Valenciana, algunos de ellos muy frágiles dada su gran dependencia de estos recursos escasos. Por otro lado, hay que tener presente que la importancia de la calidad del recurso en el consumo final se puede ver empeorada por la sobreexplotación de los acuíferos y las prácticas agrícolas intensivas. Todos estos efectos se intensifican como consecuencia del cambio climático los escenarios

moderats, preveuen substancials augments de temperatures, i per tant de l'evapotranspiració i reducció de les precipitacions que comportaran un increment del dèficit hídric de moltes comarques de la Comunitat Valenciana.

Per tot això, aquesta cartografia té com a objectiu principal determinar els sòls de major interès per a la recàrrega i emmagatzematge d'aigua en els aqüífers de la Comunitat Valenciana, i ho fa a través d'una metodologia senzilla i rigorosa alhora, considerant la permeabilitat del territori en funció de la seua naturalesa litològica, i la seua relació tant amb l'aqüífer subjacent com amb l'estat de les masses d'aigua subterrànies, i atenent a més una doble visió quantitativa i qualitativa.

Amb això s'obtenen unes categories de sòls, destacant com a més estratègics aquells molt permeables i d'alta qualitat de l'aigua del subsòl, com per exemple els massissos de Caroig, el Mondúber o els sistemes muntanyencs de Castelló. La cartografia de les zones de recàrrega d'aqüífers també distingeix les zones amb bona permeabilitat del sol però mal estat de les aigües, especialment en les planes litorals per la pressió de l'agricultura intensiva, així com les zones que per la seua baixa permeabilitat presenten un escàs interès a escala regional com a àrees de recàrrega d'aqüífers, sense perjudici de la seua possible rellevància a escala local.

Aquest treball es complementa amb l'anàlisi dels usos del sol que s'han produït sobre les masses d'aigua de la Comunitat Valenciana, especialment el segellament del sol, detectant que algunes d'aquestes masses superen el 25 % del segellament de la seua superfície, la qual cosa dificulta enormement la infiltració de l'aigua i amenaça la sostenibilitat dels aqüífers subjacents. Aquesta anàlisi del segellament del sol en les zones de major permeabilitat també es detalla, per a cadascun dels municipis de la Comunitat Valenciana, en la documentació que acompanya a la cartografia de sòls prioritaris per a la recàrrega dels aqüífers.

En definitiva, la cartografia dels sòls crítics per a la recàrrega d'aqüífers podrà ser de gran utilitat en els processos de planificació i gestió del territori, i constitueix un instrument bàsic de coneixement i anàlisi del territori que pot orientar i facilitar el disseny de la infraestructura verda, basant-lo en decisions multicriteri en funció de quins siguin els serveis ecosistèmics proveïts per cada àrea territorial. La intenció de la Direcció General de Política Territorial i Paisatge és elaborar i difondre altres cartografies temàtiques complementàries, amb la finalitat de facilitar la presa de decisions públiques i el treball d'elaboració dels plans urbanístics o territorials.

Per tot això, es resol:

Primer

La cartografia territorial de les principals zones de recàrrega i emmagatzematge de massa d'aigua en els aqüífers, amb caràcter informatiu, haurà de ser observada en el disseny de la infraestructura verda i en la planificació territorial, municipal i sectorial, així com en els projectes que tinguen un reflex espacial sobre el territori, sempre que les decisions afecten els sòls considerats crítics per a afavorir la infiltració de l'aigua cap als aqüífers i garantir la sostenibilitat d'aquests recursos a la Comunitat Valenciana. S'haurà de valorar i justificar la seua consideració en els seus diferents instruments d'ordenació i gestió, incorporant disposicions normatives que afavorisquen la preservació d'aquestes zones respecte de la implantació d'usos i activitats en el territori, quan s'estime oportú.

Segon

La cartografia elaborada estarà disponible per a consulta i descàrrega al visor cartogràfic de la Generalitat (<https://visor.gva.es/visor/?idioma=es>) i la memòria tècnica en: <http://politicaterritorial.gva.es/es/conselleria>.

Tercer

Els instruments de planejament territorial i urbanístic hauran de valorar almenys, com a elements significatius de la infraestructura verda del territori, els sòls d'alta permeabilitat que permeten la provisió d'aigua de bona qualitat, identificats com a àrees estratègiques en el Pla d'àrees per a la recàrrega natural d'aqüífers.

del qual, incluso los más moderados, prevén sustanciales aumentos de temperaturas, y por tanto de la evapotranspiración y reducción de las precipitaciones que comportarán un incremento del déficit hídrico de muchas comarcas de la Comunitat Valenciana.

Por todo esto, esta cartografía tiene como objetivo principal determinar los suelos de mayor interés para la recarga y almacenamiento de agua en los acuíferos de la Comunitat Valenciana, y lo hace a través de una metodología sencilla y rigurosa a la vez, considerando la permeabilidad del territorio en función de su naturaleza litológica, y su relación tanto con el acuífero subyacente como con el estado de las masas de agua subterráneas, y atendiendo además a una doble visión cuantitativa y cualitativa. Con esto se obtienen unas categorías de suelos, destacando como más estratégicos aquellos muy permeables y de alta calidad del agua del subsuelo, como por ejemplo los macizos de Caroig, el Mondúber o los sistemas montañosos de Castellón. La cartografía de las zonas de recarga de acuíferos también distingue las zonas con buena permeabilidad del suelo pero mal estado de las aguas, especialmente en las llanuras litorales por la presión de la agricultura intensiva, así como las zonas que por su baja permeabilidad presentan un escaso interés a escala regional como áreas de recarga de acuíferos, sin perjuicio de su posible relevancia a escala local.

Este trabajo se complementa con el análisis de los usos del suelo que se han producido sobre las masas de agua de la Comunitat Valenciana, especialmente el sellado del suelo, detectando que algunas de estas masas superan el 25 % del sellado de su superficie, lo cual dificulta enormemente la infiltración del agua y amenaza la sostenibilidad de los acuíferos subyacentes. Este análisis del sellado del suelo en las zonas de mayor permeabilidad también se detalla para cada uno de los municipios de la Comunitat Valenciana en la documentación que acompaña a la cartografía de suelos prioritarios para la recarga de los acuíferos.

En definitiva, la cartografía de los suelos crítics para la recarga de acuíferos podrá ser de gran utilidad en los procesos de planificación y gestión del territorio, constituyendo un instrumento básico de conocimiento y análisis del territorio que puede orientar y facilitar el diseño de la infraestructura verde basándolo en decisiones multicriterio en función de cuáles sean los servicios ecosistémicos provistos por cada área territorial. La intención de la Dirección General de Política Territorial y Paisaje es elaborar y difundir otras cartografías temáticas complementarias, con el fin de facilitar la toma de decisiones públicas y el trabajo de elaboración de los planes urbanísticos o territoriales.

Por todo esto, se resuelve:

Primero

La cartografía territorial de las principales zonas de recarga y almacenamiento de masa de agua en los acuíferos, con carácter informativo, tendrá que ser observada en el diseño de la infraestructura verde y en la planificación territorial, municipal y sectorial, así como en los proyectos que tengan un reflejo espacial sobre el territorio, siempre que las decisiones afecten a los suelos considerados crítics para favorecer la infiltración del agua hacia los acuíferos y garantizar la sostenibilidad de estos recursos en la Comunitat Valenciana. Se tendrá que valorar y justificar su consideración en sus diferentes instrumentos de ordenación y gestión, incorporando disposiciones normativas que favorezcan la preservación de estas zonas respecto de la implantación de usos y actividades en el territorio, cuando se estime oportuno.

Segundo

La cartografía elaborada estará disponible para consulta y descarga al visor cartográfico de la Generalitat (<https://visor.gva.es/visor/?idioma=es>) y la memoria técnica en (<http://politicaterritorial.gva.es/es/conselleria>).

Tercero

Los instrumentos de planeamiento territorial y urbanístico tendrán que valorar al menos, como elementos significativos de la infraestructura verde del territorio, los suelos de alta permeabilidad que permiten la provisión de agua de buena calidad, identificados como áreas estratégicas en el plano «Áreas para la recarga natural de acuíferos».

Quart

Es recomana el seguiment dels criteris següents per a l'ordenació i gestió de la infraestructura verda:

a) Restricció d'usos i activitats que impliquen un segellament significatiu del sol o una possible contaminació de l'aquífer en les zones d'alta permeabilitat i bona qualitat de les aigües.

b) Justificació i regulacions acurades per a la implantació d'usos i activitats en funció de la capacitat autodepurativa dels sòls en les zones de permeabilitat mitjana i bona qualitat de les aigües, per a evitar qual-sevol contaminació del subsòl.

c) Desplegament de pràctiques agrícoles no contaminants i d'agricultura ecològica en les zones d'elevada permeabilitat però de baixa qualitat de les aigües, planificant de manera progressiva aquesta mesura almenys en una part substancial dels sòls que presenten aquesta problemàtica i estudiant alternatives temporals per a l'aprofitament d'aquests recursos.

d) Foment de la recuperació dels aquífers i la substitució de l'ús dels recursos subterranis per altres convencionals i no convencionals en les zones d'elevada permeabilitat i baixa qualitat quantitativa de les aigües, afavorint una estratègia de gestió racional a partir de la demanda dels recursos hídrics.

e) Priorització de la instal·lació d'usos i activitats de major impacte potencial en zones d'escàs interès pel seu elevat grau d'impermeabilització, considerant-les aptes a priori (sense perjudici altres valors ambientals, territorials i culturals que van haver de ser tinguts en compte en les decisions de localització).

f) Priorització de la permeabilització de la superfície dels nous usos i activitats que s'implanten en el territori:

En els municipis amb més del 20 % de la seua superfície permeable segellada, convé que els nous usos i activitats que s'implanten permeabilitzen almenys el 40 % de la superfície prevista per a ús residencial, o el 20 % de la superfície prevista per a ús industrial o terciari. Si es tracta d'una renovació urbana, aquestes superfícies mínimes podrien plantejar-se entorn del 30 % o al 15 % respectivament.

En els municipis on la superfície permeable segellada estiga entre el 10 % i el 20 %, els nous usos i activitats que s'implanten haurien de permeabilitzar-se, almenys el 30 % de la superfície prevista per a ús residencial, o el 15 % de la superfície prevista per a ús industrial o terciari. Si es tracta d'una renovació urbana, aquestes superfícies podrien reduir-se al 25 % o el 10 % respectivament.

Si el terme municipal, en tot o part de la seua superfície, estiguera situat sobre una massa d'aigua amb una impermeabilització superior al 20 %, els percentatges anteriors haurien d'incrementar-se un 50 %, i si la massa d'aigua es trobava impermeabilitzada entre el 10 % i el 20 %, aquest percentatge d'increment hauria de ser del 25 %.

Per al càlcul de la superfície impermeable es recomana utilitzar metodologies contrastades en altres àmbits territorials. Com a exemple, es mostra en l'annex de la instrucció la utilitzada en altres ciutats europees i americanes.

g) Control i seguiment dels consums hídrics de les activitats agrícoles en relació amb els canvis de cultius que siguen més consumidors d'aigua per unitat de superfície, i aquests no es recomanen en zones de baixa qualitat quantitativa dels recursos hídrics.

h) Prioritat del consum de fonts de recursos hídrics no convencionals per als nous usos i activitats no agrícoles que s'implanten en el territori, dins d'una estratègia racional i de la gestió de la demanda dels recursos.

València, 12 de juny de 2020.– La directora general de Política Territorial i Paisatge: Rosa Pardo Marín.

Cuarto

Se recomienda el seguimiento de los siguientes criterios para la ordenación y gestión de la infraestructura verde:

a) restricción de usos y actividades que implican un sellado significativo del suelo o una posible contaminación del acuífero en las zonas de alta permeabilidad y buena calidad de las aguas.

b) justificación y regulaciones cuidadosas para la implantación de usos y actividades en función de la capacidad autodepurativa de los suelos en las zonas de permeabilidad mediana y buena calidad de las aguas, para evitar cualquier contaminación del subsuelo.

c) despliegue de prácticas agrícolas no contaminantes y de agricultura ecológica en las zonas de elevada permeabilidad pero de baja calidad de las aguas, planificando de manera progresiva esta medida al menos en una parte sustancial de los suelos que presentan esta problemática y estudiando alternativas temporales para el aprovechamiento de estos recursos.

d) fomento de la recuperación de los acuíferos y la sustitución del uso de los recursos subterráneos por otros convencionales y no convencionales en las zonas de elevada permeabilidad y baja calidad cuantitativa de las aguas, favoreciendo una estrategia de gestión racional a partir de la demanda de los recursos hídricos.

e) priorización de la instalación de usos y actividades de mayor impacto potencial en zonas de escaso interés por su elevado grado de impermeabilización, considerándolas aptas a priori (sin perjuicio otros valores ambientales, territoriales y culturales que tuvieron que ser tenidos en cuenta en las decisiones de localización).

f) priorización de la permeabilización de la superficie de los nuevos usos y actividades que se implantan en el territorio:

En los municipios con más del 20 % de su superficie permeable sellada, conviene que los nuevos usos y actividades que se implantan permeabilicen al menos el 40 % de la superficie prevista para uso residencial, o el 20 % de la superficie prevista para uso industrial o terciario. Si se trata de una renovación urbana, estas superficies mínimas podrían plantearse en torno al 30 % o al 15 % respectivamente.

En los municipios donde la superficie permeable sellada esté entre el 10 % y el 20 %, los nuevos usos y actividades que se implantan tendrían que permeabilizarse, al menos el 30 % de la superficie prevista para uso residencial, o el 15 % de la superficie prevista para uso industrial o terciario. Si se trata de una renovación urbana, estas superficies podrían reducirse al 25 % o el 10 % respectivamente.

Si el término municipal, en todo o parte de su superficie, estuviera situado sobre una masa de agua con una impermeabilización superior al 20 %, los porcentajes anteriores tendrían que incrementarse un 50 %, y si la masa de agua se encontrara impermeabilizada entre el 10 % y el 20 %, este porcentaje de incremento tendría que ser del 25 %.

Para el cálculo de la superficie impermeable se recomienda utilizar metodologías contrastadas en otros ámbitos territoriales. Como ejemplo, se muestra en el anexo de la instrucción la utilizada en otras ciudades europeas y americanas.

g) control y seguimiento de los consumos hídricos de las actividades agrícolas en relación con los cambios de cultivos que sean más consumidores de agua por unidad de superficie, no recomendándose estos en zonas de baja calidad cuantitativa de los recursos hídricos.

h) prioridad del consumo de fuentes de recursos hídricos no convencionales para los nuevos usos y actividades no agrícolas que se implantan en el territorio, dentro de una estrategia racional y de la gestión de la demanda de los recursos.

València, 12 de junio de 2020.– La directora general de Política Territorial y Paisaje: Rosa Pardo Marín.

ANNEX

Els coeficients de ponderació per a calcular el percentatge final de sol permeable en la implantació d'usos i activitats en el territori seran els següents:

<i>Tipus de superfície</i>	<i>Factor de ponderació</i>
Superfície segellada. Superfície impermeable a l'aire i a l'aigua sense vegetació (ciment, asfalt, enllosats amb una base sòlida)	0,0
Superfícies segellades parcialment. ón permeables a l'aigua i a l'aire però sense vegetació (paviment de mosaic, enllosats amb una subbase d'arena o de grava)	0,3
Superfícies semiobertes. Permeables a l'aigua i a l'aire, que poden contindre vegetació (graves amb cobertura de vegetació, paviments a base de fusta, paviment en forma de bresca amb vegetació)	0,5
Superfícies amb vegetació sense connexió amb el sol (1) Sol sobre coberta impermeable amb menys de 80 cm de profunditat de sol	0,5
Superfícies amb vegetació sense connexió amb el sol (2) Sol sobre coberta impermeable amb més de 80 cm de profunditat de sol	0,7
Superfícies amb vegetació. Vegetació implantada sobre el sol sense base impermeable, favorable per al desenvolupament de la flora i la fauna	1,0
Jardins verticals. Jardins vegetals que cobreixen murs i parets exteriors sense finestres. Es computarà la superfície fins als 10 metres d'altura	0,5
Teulades verdes. Coberta extensiva i intensiva de teulades amb vegetació	0,7

ANEXO

Los coeficientes de ponderación para calcular el porcentaje final de suelo permeable en la implantación de usos y actividades en el territorio serán los siguientes:

<i>Tipo de superficie</i>	<i>Factor de ponderación</i>
Superficie sellada. Superficie impermeable al aire y al agua sin vegetación (cemento, asfalto, enlosados con una base sólida)	0,0
Superficies selladas parcialmente. Son permeables al agua y al aire pero sin vegetación (pavimento de mosaico, enlosados con una subbase de arena o de grava)	0,3
Superficies semiabiertas. Permeables al agua y al aire, pudiendo contener vegetación (gravas con cobertura de vegetación, pavimentos a base de madera, pavimento en forma de panal con vegetación)	0,5
Superficies con vegetación sin conexión con el suelo (1) Suelo sobre cubierta impermeable con menos de 80 cm de profundidad de suelo	0,5
Superficies con vegetación sin conexión con el suelo (2) Suelo sobre cubierta impermeable con más de 80 cm de profundidad de suelo	0,7
Superficies con vegetación. Vegetación implantada sobre el suelo sin base impermeable, favorable para el desarrollo de la flora y la fauna	1,0
Jardines verticales. Jardines vegetales que cubren muros y paredes exteriores sin ventanas. Se computará la superficie hasta los 10 metros de altura	0,5
Tejados verdes. Cubierta extensiva e intensiva de tejados con vegetación	0,7